

Arrest

nr. 94 545 van 3 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Chitwan en bent u in het bezit van de Nepalese nationaliteit. In 2061 (Nepalese kalender, 2004-2005 Westerse kalender) probeerden Maobadi u gedwongen te rekruteren. U werd naar een kamp van hen gebracht. Daar ontmoette u echter een vriend van u die commandant was. U vertelde hem dat u naar een begrafenis moest maar dat u wel zou terugkeren naar het kamp. Hij liet u vertrekken. U ging in Pokhara wonen. U trouwde met G. P. op

28/1/2066 (6 mei 2009). Op 20/12/2066 (6 oktober 2009) was u bij uw oom in Chitwan. Er kwamen twee Maobadi aan de deur donaties vragen aan uw oom. Ze hadden dit voordien al gedaan. Toen u dit hoorde ging u hen zeggen dat uw oom deze donatie niet zou betalen. Er ontstond een gevecht. Eén van de Maobadi had een mes bij zich. Op een bepaald moment gleed hij uit en werd hij daarbij geraakt door zijn eigen mes. Uw oom raadde u meteen aan om te vluchten omdat u beschuldigd zou worden van zijn dood. U vertrok onmiddellijk naar Kathmandu waar u binnen bleef. Op 9/1/2067 (22 april 2010) verliet u Nepal. U reisde met een smokkelaar via Delhi naar België. U diende een asielaanvraag in op 3 mei 2010. U bent in het bezit van uw Citizenship Card, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, een visitekaartje van uw bedrijf, uw bankkaart en twee medische attesten verkregen in België waarin verklaard wordt dat u lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom en behandeld wordt voor spierklachten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde vooreerst uit Nepal gevlucht te zijn omdat u in 2061 (2004-2005) gerekruteerd werd door Maobadi (CGVS I, p. 10). U stelde dat dit uw belangrijkste probleem was. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u makkelijk kon ontsnappen aan deze verplichte rekrutering aangezien een commandant van de Maobadi een vriend van u was (CGVS II, p. 11-12). Toen u werd gevraagd op welke manier deze gebeurtenis nog invloed heeft op uw huidige vrees in Nepal, verklaarde u dat in Nepal in het algemeen nog steeds problemen zijn met Maobadi. Er dient hierover echter opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het Comprehensive Peace Agreement dat in november 2006 een einde maakte aan de burgeroorlog in Nepal stipuleerde dat de Maobadi zouden ontwapenen en zich zouden terugtrekken in kazernes. Deze gebeurtenis vond ook meer dan vijf jaar voor uw vertrek uit Nepal plaats. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u omwille van deze poging tot rekrutering nog problemen zou kennen in Nepal.

Verder dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van het incident waarbij per ongeluk een Maoïst gedood werd op de helling zetten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u niet weet wat de naam is van de Maoïst die gedood werd bij een gevecht waarin u betrokken was (CGVS I, p. 16). Gezien uw oom 300 000 Nepalese roepies betaald zou hebben om zijn familie te onderhouden (CGVS II, p.5) en gezien u het land verliet omwille van uw angst vervolgd te worden voor zijn dood, is dit hoogst opmerkelijk. U wist verder niet wanneer de Maobadi voor het laatst naar u kwamen vragen bij uw oom (CGVS II, p. 5). Ook weet u niet of u in Nepal officieel beschuldigd wordt van moord (CGVS II, p.5). U deed geen enkele poging om dit te weten te komen en u kon niet verklaren waarom u dit niet deed. Dat u niet op de hoogte bent van de details van deze gebeurtenissen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen om uw asielrelaas te ondersteunen (CGVS II, p. 4). U verklaarde dat de politie ter plaatste was gekomen na de dood van de Maoïst. Toen tijdens het eerste gehoor gevraagd werd om hier een bewijs van voor te leggen, verklaarde u geen contact meer te hebben met uw oom (CGVS I, p. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter wel nog contact te hebben gehad met uw oom via e-mail (CGVS II, p. 2). U verklaarde ook dat u niet wist of in de media ooit iets is verschenen over de dood van de betrokken Maoïst (CGVS I, p. 15). Toen u werd gevraagd of u er ooit iets over had opgezocht verklaarde u dat dit incident niet in de pers was gekomen omdat de Maobadi het probleem zelf wilden oplossen (CGVS II, p. 4). Het is echter weinig aannemelijk dat de Maobadi niet zouden willen dat de moord op één van hun leden bekend wordt gemaakt.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

U legde een medisch attest neer waarin vermeld staat dat u lijdt aan het posttraumatisch stresssyndroom. Zelf wist u echter niet wat de naam is van de ziekte waaraan u zou lijden (CGVS I, p. 18). Het attest is overigens opgesteld door een huisarts en is niet vergezeld van een rapport waaruit blijkt dat u uitvoerig onderzocht werd om tot deze diagnose te komen. Gezien er letterlijk vermeld staat dat deze verklaring op uw verzoek werd opgesteld, kan dan ook vastgesteld worden dat dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont en geenszins de hierboven vermelde vaststellingen kan wijzigen. U legde ook een rapport neer van uw behandeling in België voor spierpijn. U zou lijden aan neuromusculaire overprikkelijkheid. Er dient hierover vastgesteld te worden dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uw Citizenship Card, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon bevatten persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw bankkaart en het visitekaartje van uw bedrijf in Nepal zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker betwist een na een de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) (formele motiveringsplicht). De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

2.1.1 De verzoekende partij stelt dat de aannemelijkheid van de vechtpartij tussen verzoeker en de twee Maoïsten als een paal boven water staat. Verzoeker beweert de naam van de gedode Maoïst niet gekend te hebben omdat dit de eerste keer geweest zou zijn dat verzoeker deze persoon ontmoette, dat hij zo snel mogelijk het land wilde ontvluchten en een corrupt politieonderzoek niet wilde afwachten, dat hij de bescherming van zijn land niet zou kunnen invoeren omdat hij zou worden gezocht.

Bovendien betwist de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal inzake de bekendmaking van het incident in de media. Zo zou de bestreden beslissing ten onrechte aangenomen hebben dat de Maobadi het incident wilden bekendmaken. De reden hiervoor is de stelling van verzoeker dat de Maobadi het voorval zelf zouden willen oplossen in alle stilte. Evenmin gaat verzoekende partij akkoord met de stelling van de commissaris-generaal waarin gesteld wordt dat verzoeker iets in de media vernomen zou moeten hebben. Verzoekende partij benadrukt opnieuw de wil van verzoeker om zo snel mogelijk te vluchten.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met betrekking tot de vechtpartij met dodelijke afloop de motieven uit het gehoorverslag herhaalt, de gevolgtrekking van de bestreden beslissing tegensprekt en geen nieuw licht op zijn situatie zoals die werd vastgesteld door de commissaris-generaal, werpt.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker niet de moeite heeft genomen om in Kathmandu kennis te nemen van enige berichtgeving over het incident. Ook de reden hiervoor is niet duidelijk. Hij was immers nog een twintigtal dagen in Nepal (Kathmandu) voor zijn vlucht naar België. Daar heeft hij geen problemen met de Maobadi ondervonden, wat er mede op wijst dat zij niet naar hem op zoek waren.

Aangezien verzoeker nog steeds niet weet of hij in Nepal officieel beschuldigd werd van moord en dat hij er geen idee van heeft wanneer de Maobadi voor het laatst naar hem kwamen vragen bij zijn oom, ondanks e-mailverkeer met zijn oom, is de Raad van oordeel dat de onduidelijkheid en vaagheid omtrent het incident en zijn gevolgen de aannemelijkheid van verzoekers asielrelaas ernstig aantast. *In casu* maakt de vechtpartij met dodelijke afloop integraal deel uit van de kern van zijn verklaringen betreffende zijn vrees voor vervolging of vrees voor een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Bijgevolg is de vrees van verzoeker dat hij 'dadelijk zal gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden' bij terugkeer naar Nepal (zoals wordt aangehaald op p. 10 van het verzoekschrift), niet aannemelijk. De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigend zijn.

Waar de verzoekende partij opwerpt dat hij enkel is kunnen ontsnappen uit het kamp van de Maobadi omdat hij het geluk had daar een oude vriend tegen te komen, die er commandant was en dat verzoeker nu een 'doelwit' vormt voor de Maobadi, meent de Raad dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij nu nog problemen zou kennen door een poging tot rekrutering in 2004-2005. Verzoeker keerde in de periode na de rekrutering (gedurende 4-5 jaar) immers regelmatig terug naar Chitwan, zonder enige problemen te ervaren die betrekking hadden op de ontsnapping uit het kamp na de gedwongen rekrutering.

Wat de medische attesten betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook hier zich beperkt tot het herhalen van de asielmotieven zonder de vaststellingen van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De Raad schaaft zich voorts achter de bestreden beslissing die stelt dat verzoeker op eigen vraag het attest liet opstellen en dat het neergelegde attest inzake het Posttraumatisch Stresssyndroom niet vergezeld is van een rapport waaruit blijkt dat verzoeker aan een uitvoerig onderzoek werd onderworpen alvorens tot de gestelde diagnose te komen. Dat verzoeker de naam van zijn ziekte niet zou kennen omdat hij geen dokter is, beschouwt de Raad als een overtuigend motief.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing en stelt de onaannemelijkheid van het asielrelaas vast.

Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal de materiële motiveringsverplichting niet heeft geschonden.

Wanneer er geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.1.2. De verzoekende partij voert ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Volgens de verzoekende partij heeft de commissaris-generaal enkel rekening gehouden met de ontsnapping uit het kamp van de Maobadi. Verzoeker beweert dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de vechtpartij met dodelijke afloop waarbij verzoeker betrokken was en stelt dat de commissaris-generaal met alle elementen in het dossier dient rekening te houden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het commissaris-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Nepalees machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn ontsnapping uit het kamp niet als enige, maar wel als een belangrijke reden beschouwt waardoor verzoeker het land van herkomst zou hebben ontvlucht.

De commissaris-generaal neemt zijn beslissing en oordeelt over de aannemelijkheid op basis van het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden, en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De motivering moet als geheel worden gelezen (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

De verzoekende partij verwijst ook naar een algemeen mensenrechtenrapport (Amnesty International, Annual Report 2012, Nepal) en enkele persberichten betreffende de algemene situatie in Nepal. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard en persberichten over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Hoewel de informatiebundel (SRB) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen.

Bovendien behandelt de Cedoca-informatie in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wel degelijk de algemene veiligheidssituatie in Nepal (zie SRB, Veiligheidssituatie in Nepal, Cedoca, 30 mei 2012).

De bestreden beslissing heeft zodoende rekening gehouden met alle elementen. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

2.1.3. De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aanhaalt zonder dit *in concreto* toe te lichten. Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (subsidiaire bescherming) en van de materiële motiveringsplicht.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie

van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

2.2.1. De Raad stelt vast dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a) en b) vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die geheel gelijklopend zijn met de motieven waarop de weigering van de vluchtelingenstatus steunt. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4 §2, b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt dus evenmin aannemelijk dat zij het slachtoffer van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) zou zijn in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Daarmee mist dit onderdeel feitelijke grondslag.

2.2.2. De verzoekende partij brengt daarnaast geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier (*SRB Veiligheidssituatie in Nepal, Cedoca, 30 mei 2012*) blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat de door verzoeker vermelde veiligheidssituatie in Nepal in samenhang met de door de persartikels beschreven algemene corruptie in Nepal *in casu* niet de aangevoerde schending van artikel 48/4 §2 b) of c) van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt. Verzoeker haalt immers geen concrete feiten van vervolging aan die betrekking zouden hebben op zijn concrete situatie.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS